

Könyörgés a szomjazókért

„Üres vagyok mint szeretkezés
után a csönd”

Zalán Tibor

zuhanó vércse alatt
megrettent apró állat
tigris karmai közt
sebes gazella

utolsó remégés

lepattant puskagolyó
ez a „mondatod”
lehet halálos is

mondd

csak tévedés
csak tréfa

mondj valamit

védekezz

a hiány benned is falánk ragadozó
magát növeszti nagygyá fölzábal Téged is
vörös-kék lánggal egyre égetnek fölgyújtott szeszek
lidércek suhannak veled átszakítva tér-idő hálóját
súlytalan lebegsz

de leszel-e hűséges Holdja bolygódnak?!
ha már körötte keringsz

a csönd a titkok kapuja
sosem érintett-látott világok
kitárulkozása
hova az ész be sem hatolhat egyedül
összesimuló testek bőrén is át
érik az erek bolyhos virágzása
a csend vizében
ők ketten úsznak
köröttük fehér kócsagok
siklanak halak
hajlonganak bóbitás nádak
s a parton a tengerért sóvárgó hegyek
lassú körtáncba kezdenek . . .

önnöngyönyörűségére
gyönyörűségedre
ezért a némaság
ezért a tékozló lobogás
ezért a hamuvá szelidült parázs

hogy a születő
az Egészet átható
mélység mélyén
magasság magasan
ne csak Te benne
benned is
a Mindenség
fölvirágozzék

Romlás ellen való ének

„Ha bennünk meg nem testesül,
mire való a világ csodája?”

Fodor András

*Allok a parton a szélben
tékozló szívig lüktető
morajló hullámverésben*

*szárnyak feszülnek zuhannak
korhadó tölgyfakeresztek
utószor arccal a Napnak*

*hegyek közt kék-zöld völgyön át
madárhadak szeme tükrén
esti szivárvány-gyöngyön át*

*Pannóniám rommal ékes
vérben ragyog féltett kincsed
tengered a fényességes*

*kardos páncélos vitézek
föltámad fejfahadsereg
hullám taraján az ének*

*Csillag éltető fénnyé
hívő romlás ellen való fohásszá
két szerelmes test egymássá átváltozik
sejtjeikben ott
búvik az értelmes öröm
kecses vad az erdők erdejének legmélyén
lába alatt roppan a gally
fejét magasra tartva fülel meg-megáll
hallgatja a szívüktető csendben
a mindenség robaját*

Fölrepülnének a bokrok is
de érdemes-e röpdösni ITT
ahol annyi a kitépett-szárnytollú-madár
s még a tájat is
saját képére formálta a történelem
mindig fölnégyelték a lázadókat
fényes szellőink hamar lovai kifulladtak
és ma sem tudjuk még

mikor volt a bűnös is áldozat
s az áldozat vétkes vagy tán bűnös is

ünnepi ingünk is véres már
e csendesebb szellők idején
lehet-e lombja annak
ami csak úgy szabadon kihajt
nem jő-e fejsze kicsapni gyökerestül
vagy olló ágait formára nyesni

elbúvik az értelmes öröm
kecses vad az erdők erdejének legmélyén
lába alatt roppan a gally
fejét magasra tartva fülel meg-megáll . . .

állok a parton a szélben
tékozló szívig lüktető
morajló hullámverésben

utószor arccal a Napnak
korhadó tölgyfakeresztek
szárnyak feszülnek suhannak

e hamar lánggal égő ÖNPUSZTÍTÓK ORSZÁGÁBAN
az ezer éves álom testet öltött
európaibbak lettünk Európánál
most mikor egykor felszentelt poéták
is azt nyilatkozzák
„nem olvasok verset, a vers halott”

MOST KÉNE NAGY VERSET ÍRNI